

Sygn. akt VI Ka 375/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Dymalski

Sędziowie: SO Witold Żyłuk

SO Dariusz Dumanowski

Protokolant sekr.sądowy Izabela Kowalik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Bożeny Jakubowskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2015 roku

sprawy **G. S.**

oskarżonego o czyn z art. 244 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chojnicach

z dnia 25 marca 2015 roku w sprawie II K 293/14

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 375/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 25.03.2015r., sygn. akt II K 293/14 **G. S.** uznany został za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego polegającego na tym, że: w dniu 11 lutego 2014r. na drodze publicznej w O., ul. (...), gm. C., kierując samochodem osobowym V. (...) nr. rej. (...), nie stosował się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Chojnicach z dnia 17.10.2012r., sygn. akt II K 708/12, zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów na okres 3 lat tj. popełnienia występku z art. 244 k.k. i za to na mocy art. 244 k.k. skazano go na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok ten zawiera również rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oraz o kosztach związanych z udzieleniem oskarżonemu - z urzędu - nieopłaconej pomocy prawnej.

Apelacje od wymienionego wyżej wyroku złożył obrońca oskarżonego. Wymieniony wyrok zaskarżył w całości i zarzucając mu:

- obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu wszelkich niezbędnych ustawowych znamion strony podmiotowej przestępstwa z art. 244 k.k.

wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

3.

Zarzut podniesiony przez apelującego pod adresem rozstrzygnięcia zapadłego w niniejszej sprawie jest bezzasadny i to w stopniu oczywistym.

Oczywiście zgodzić należy się z tym wywodem obrońcy oskarżonego, w którym podnosi, iż „warunkiem sine qua non przypisania sprawcy popełnienia określonego przestępstwa jest dokładne opisanie wszystkich znamion czynu”. Sąd Okręgowy akceptuje i podziela również przytoczone w tym zakresie przez apelującego orzecznictwo Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Nie mniej jednak wynikające z tych orzeczeń i wywodów obrońcy oskarżonego argumenty, nie mogą skutkować uznaniem, iż w niniejszej sprawie doszło do obrazy prawa procesowego stypizowanego w treści art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez niewskazanie w opisie czynu przypisanego oskarżonemu tj. przestępstwa z art. 244 k.k. znamion strony podmiotowej.

Przepis art. 244 k.k. typizuje zachowanie polegające na nieprzestrzeganiu przez skazanego orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności lub prowadzenia pojazdów albo niewykonaniu zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany. Przestępstwo to można popełnić tylko umyślnie (art. 8 k.k.). Oczywistym jest – jak podniósł apelujący – iż w opisie czynu przypisanego nieodzowne jest przytoczenie wszystkich niezbędnych znamion strony podmiotowej przypisanego czynu zabronionego. Jednakże w omawianym przypadku „tj. czynu z art. 244 k.k., nie ma potrzeby wskazania formy winy i postaci zamiaru. Wina umyślna wynika ze znamienia czasownikowego określającego kwalifikację prawną czynu, który można popełnić tylko z winy umyślnej, natomiast na określenie postaci zamiaru jest miejsce w części motywacyjnej orzeczenia” (wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 18 lipca 2013 r. XI Ka 525/13). Wszak do przyjęcia umyślności działania oskarżonego popełniającego przestępstwo z art. 244 k.k. wystarczająca jest świadomość istnienia uprzednio orzeczonego zakazu i nie stosowania się do niego. To właśnie zawarte w opisie czynu przypisanego oskarżonemu znamie czasownikowe „nie stosował się” w pełni określa umyślność tego zachowania (oskarżony chciał i popełnił czyn zabroniony). Nadto sam oskarżony – jak wyjaśnił - miał świadomość obowiązywania orzeczonego względem niego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, lecz pomimo tego kierował samochodem (k. 15). Działaniu temu towarzyszył więc przestępczy zamiar bezpośredni, co w sposób nie wymagający powtarzania wykazał rozpoznający niniejszą sprawę I instancyjny Sąd Rejonowy (str. 3-4 uzasadnienia wyroku).

Z tego też względu zarzut podniesiony przez obronę - braku wskazania w opisie czynu przypisanego oskarżonemu znamion strony podmiotowej przestępstwa z art. 244 k.k. - nie mógł znaleźć uznania Sądu Okręgowego.

Dlatego też Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, oraz uznając, iż orzeczona wobec oskarżonego kara 3 miesięcy pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej niewspółmierności (w zakresie jej nadmiernej surowości) – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. – utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o dyspozycję z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k..